

Un altre 14 d'abril que passem a l'exili. Una altra data que ens porta el record del que foren aquelles magnifiques jornades del 1931 en les quals les forces populars enderrocaven un règim nefast i intentaven fer que Catalunya i Espanya ocupessin en el conjunt mundial el lloc que la geografia i la historia els havia assenyalat.

D'aleshores ençà, quants i quants aconteixements: guerra antifranquista, començament de l'exili, guerra mundial i, al final d'aquesta, la gran desilusió al constatar que les forces antifeixistes enlloc de castigar el dictador espanyol no feien altra cosa, uns i altres, que ajudar-lo a mantenir-se al poder.

Els anys han passat i nosaltres hem anat creient en una solució màgica del problema peninsular. Inclús, moltes vegades, ha semblat com si oblidéssim el nostre objectiu principal, la llibertat de Catalunya i d'Espanya, per a entretenir-nos en baralles de tendència o en discussions bizantines. Mentrestant, Franco i el franquisme han continuat oprimint la nostra terra i impossibilitant la incorporació del nostre poble al conjunt del món civilitzat.

S'ha dit que les dificultats venien del fet que no estavem units. La demostració ha estat feta abastament que aquest argument no té altre objectiu que intentar fer callar la consciència del món davant la manca d'escrúpols amb que tothom s'ha comportat envers nosaltres.

Cada vegada que per a coses concretes ha estat necessària la unitat d'acció, aquesta unitat ha reeixit. Va reeixir el 14 d'abril del 1931, va reeixir el 16 de febrer del 1936, es feu el 19 de juliol i es recreà a l'alliberament de França. Perquè no ha reeixit, doncs, més tard ?

Nosaltres només volem remarcar, avui, que quan més difícil semblava una acció de conjunt de les forces antifranquistes, dos fets han vingut a demostrar que aquesta unitat d'acció és sempre possible.

El primer fet fou la reunió convocada pel Casal de Catalunya de París que per meté a un cert nombre de persones que havien ostentat càrrecs representatius o s'ocupen activament de periodics u organitzacions a l'exili, de contrastar opinions i de portar a terme una sèrie d'accions en comú.

El segon fet fou l'acte celebrat per les forces democràtiques peninsulars el dia 17 d'abril en el que feren ús de la paraula Arsenio Jimeno (P.S.O.E.), José Maldonado (I.R.), Fernando Valera (U.R.) Manuel de Irujo (P.N.B.) i el nostre amic Joan SAURET, membre del Consell Executiu d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Aquests dos actes no han tingut altre àmbit que la regió parisenc. Era aquesta la intenció clara i concreta dels organitzadors els quals no volien ultrapassar els drets que els corresponen segons els respectius estatuts o reglaments. En l'àmbit català i en l'àmbit peninsular la prova fou feta, però, que les forces democràtiques i antifranquistes podien, per un treball determinat i concret, trobar terrenys d'entesa valables i pràctics.

L'èxit del miting, els centenars d'antifranquistes que hi acudiren, ha demostrat abastament que els respectius Comitès Departamentals havien copsat el desig profund dels exilats de que les organitzacions i les Institucions deixin l'actitud passiva en que fins avui han actuat i tornin a la palestra amb valentia i amb eficàcia.